

Resmi Aşk Taciri

Lüks NERMİN

Şaziye Karlıklü

Demokrat Parti
Kalkınma
Vaat.

Şaziye Karlıklı, 1961’de İstanbul’da doğdu. Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu’nu bitirdi. 1982’de Türk Haberler Ajansı’nda başladığı gazeteciliğe 1985’ten itibaren *Nokta* dergisinde devam etti. Ercan Arıklı yönetimindeki dergide toplum ve ekonomi üzerine araştırma ağırlıklı haberleriyle dikkat çeken Şaziye Karlıklı, bu dönemde “ileride yazabilirim” düşüncesiyle Türkiye’nin önemli figürleri ve olayları hakkında bilgi ve belge arşivlemeye başladı. Daha sonra *Ekonomist* dergisinin Haber Müdürlüğü de dahil olmak üzere çeşitli dergilerde yöneticilik yapan Şaziye Karlıklı, *Para* dergisinin Genel Yayın Yönetmenliğinden sonra medyadaki aktif yöneticilik görevini bıraktı. Gazete ve dergilerde yazmayı sürdürmekle birlikte ağırlıklı olarak kurum tarihi kitapları ve kent anlatıları üzerine çalıştı. Uzun yıllar Türkiye’nin önemli bir grubuna yayın ve iletişim danışmanlığı da yapmış olan yazar, günümüzde bütün profesyonel sorumluluklarını bıraktı ve “ileride yazabilirim” dediği kişi ve olayları kitaplaştırmaya başladı. *Benli Belkis: Efsane Aşkların Kadını* (2018) ve *Emine Adalet: Kara Kâkiüllü Kız* (2020) Doğan Kitap’tan yayımlandı. Evli ve bir çocuk sahibi olan yazar, Ayvalık’ta yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Son Kadın
Emine Adalet: Kara Kâküllü Kız
Benli Belkıs

Resmi Aşk Taciri
LÜKS NERMİN

Yazan: Şaziye Karlıklı
Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8593-15-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Resmi Aşk Taciri
Lüks Nermin

Şaziye Karlıkl1

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Önsöz

Kadın bedeni üzerinden kurulan ticaretin büyük bir insanlık suçu olduğunda sorsanız herkes hemfikir olur. Madem bu kadar büyük bir suçtan söz ediyoruz, neden bitmiyor? Neden her defasında o gevşek ifadeye sığınılıp “dünyanın en eski mesleği” denilerek geçirtiliyor?

Cevap sıır değil; dünyanın en eski zamanlarından beri gözümüzün önünde duran gerçeği biliyoruz. Sömürüye dayalı erkek egemen sistemin en güçlüleri, bütün kaynakları, zenginlikleri ve ne yazık ki insanları yağmalamayı kendilerinde hak görüyor. “Dünyanın en eski mesleği” denilen şey, aslında bu kadim, ahlaksız paylaşım düzeninin bir sonucu.

Biz kapitalizm çağında yaşıyoruz. Kadın bedeninin ve daha acısı çocuk bedeninin metalaştırılmasının en çıplak, en vahşi örneklerine tanıklık ediyoruz. Epstein dosyaları önümüze düştükçe sarsılıyoruz; bu büyük suçun faillerini öğrendikçe acı çekiyoruz. Kurbanlara odaklanıyoruz ama bu yetmiyor. Faillere bakmak, onları teşhir etmek; iktidarlarını darmadağın edemesek bile o dokunulmaz zırhlarında bir gedik açmak için her fırsatı kullanmak gerekiyor.

Lüks Nermin’in hikâyesi biraz da bu fırsata işaret ediyor. Dönemindeki yüzlerce randevuevi sahibinin arasından neden sıyrılıyor? Aradan onca yıl geçmiş, çoğumuz o yılları yaşamamışız; buna rağmen onun adı nasıl hâlâ hafızamızda? Çünkü onu görünür ve kalıcı kılan şey, karanlık fuhuş dünyasının “kraliçesi” olarak anılması.

Bu kraliçelik, 1950’li yıllarda Demokrat Parti iktidarına denk düşüyor. İktidarın en güçlü, en elit, en ünlü ve elbette muhafazakâr görünen adamlarının korumasında yükseliyor. Devletin zirvesindeki

isimler, Türkiye’yi ziyaret eden yabancı meslektaşlarının yatak odalarına kadın tedarik etmeyi sorun etmiyor. Nasıl ki Lüks Nermin onlara “hizmet” sunuyorsa, onlar da bunu adeta diplomatik bir görev gibi yerine getiriyor. Yani tedarikçinin tedarikçisi oluyorlar.

Devleti yönetecek kadar güçlü adamların –ve en az onlar kadar güçlü diğerlerinin– neden kadın satın aldıklarını açıklamak kolay değil. Sahip oldukları iktidarla, gönüllü olarak yanlarında bulunmak isteyen kadınların sayısı azımsanmayacak düzeydeyken neden para, bilgi ya da başka menfaatler devreye giriyor? Neden Jeffrey Epstein gibi figürler bu ağın merkezinde yer alabiliyor? Kitapta da sıkça göreceğiniz üzere, benzer bir mantık Demokrat Parti liderleri ve bürokratları için de geçerli.

Bu hikâye tarihten yalnızca bir kesit. Ama tekerrür ediyor; biçim değiştiriyor, isim değiştiriyor, fakat sona ermiyor. Lüks Nermin de bu kitapta, devlet ile fuhuş arasındaki o engin ve süreklilik arz eden ilişkinin ara başlıklarından biri olarak yerini alıyor.

Kitabın hazırlanmasında pek çok kişinin emeği var; çoğu artık hayatta değil. Lüks Nermin hakkında haber yapan gazeteciler, onu anlatan yazarlar –dipnotlarda göreceğiniz isimler– bu çalışmaya önemli katkılar sundular.

Lüks Nermin’in yayımlanma sürecindeki destekleri için Doğan Kitap Yayın Direktörü Cem Erciyes’e ve editörüm Aslı Güneş’e çok teşekkür ederim.

Serdar Soydan’ı anmadan geçemem; edebiyat tarihi ve popüler tarih üzerine yaptığı araştırmalarla tanıyorsunuz onu. Bu kitaba katkısı çok kıymetliydi.

Ve her zamanki gibi ilk okurum olan gazeteci arkadaşım ve dostum Nuray Soysal’a da gönülden teşekkür ederim.

Umarım bir başka kadın hikâyesinde yeniden buluşuruz.

Şaziye Karlıklı

Aziz Nesin'den ilk söz

Genelevlerin toptan düşmanıyım. Kadının mal olarak kiralanması, satılması insanlık dışı bir davranıştır. Hepimizin insan olarak yüzünü kızartacak acı, kötü bir durumdur. Genelevler yalnız orada çalışan zavallıcıkların değil, yalnız o evlere müşteri olmak zorunda kalan zavallı erkeklerin değil. Hepimiz için haysiyet kırıcı yerlerdir.

Şimdi bu durumda genelevler kalkmalı mıdır?

Haaayır... Genelevler zorla değil kendiliğinden kalkmalıdır. Bu toplum düzeyinin her bakımdan yükselmesine toplumun ilerlemesine, insanların ileri bir anlayışa ulaşmalarına bağlıdır.¹

1. *Akşam*, 14 Nisan 1960.

Kurtlar ve koyunlar

“Kızlarım!” diye bağırdı orta yaşlı kadın.

Sesi öyle tiz, aynı zamanda öylesine kuvvetliydi ki Sultanahmet Cezaevi’nin önündeki gürültülü kalabalık, ilahi bir emir almışçasına bir anda sessizleşti.

Herkes, cezaevi parmaklıklarının arkasından var gücüyle seslenen kadına dikkat kesildi.

Kadın yarattığı etkiden memnun, vakarla aşağıdaki kalabalığa baktı ve yeniden konuşmaya başladı: “Kızlarım, kendinize dikkat edin. Sabırlı olun. Koyun kılığına girmiş kurtlara dikkat edin.”²

Kadının sesini duyunca sessizleşen erkek kalabalığı, bu kısacık söylev sona erdiğinde, “koyun kılıklı kurtlar”ın kendileri olduğunu zannederek sahte bir özgüvenle yeniden canlandı; gevşek gevşek gülüp kızlara doğru hamle ettiler, laf attılar.

Kızlar kalabalıktan korkmuşa benzemiyordu. Korkuyor olsalar, kadının yattığı cezaevinin önüne kadar gelip ona el sallamaz, dua ederek kendilerini ifşa etmezlerdi. Onlar da en az kadın kadar cesur, ona bir o kadar da minnettar olmalıydılar. Kendilerine laf atan adamlara küçümseyerek baktılar; şoförlerinin nezaketle tuttuğu kapılardan Cadillac, Chevrolet gibi lüks marka arabaların arka koltuklarına doluşup uzaklaştılar.

Onlar “anneleri”nden uzaklaşırken adamlar hâlâ edepsizliğe devam ediyordu.

Bu kargaşada Ayla isimli kız, arkadaşlarına ulaşamamış, gürünün ortasında kalmıştı. Ayla “İmdat” diye can havliyle bağırırken,

2. *Akşam*, 22 Mayıs 1959.

erkekler bluzuna, eteğine yapıştı. Kız, kendisini korumaya çalışsa da üstü başı yırtılmış, kolları çimdiklenmiş hatta ısırılmıştı. Allah-tan jandarma alelacele yetişmiş, kızı bir taksiye bindirmişti.

Ayla, ne yazık ki o gün kendini kurt sanan bu erkeklerden korunamamıştı. Oysa, “annesini”nin işaret ettiği kurtlar, az önce onu ısırarak bu erkekler değildi; annesine sorsa, onların ancak koyun olduğunu söylerdi.

Kurtlar şimdi şık evlerinde ya da bürolarında viskilerini yudumlayıp olup biteni uzaktan izlerken, bu koyunlar Sultanahmet’e tramvayla gelmiş, pek çoğu ise o günün meşhur lafıyla “tabanvay” kullanmıştı. Kırmızı, gök mavisi, deniz yeşili Amerikan arabalarınınsa ancak şarkısını söyleyebilirlerdi.

“Anam de bana Cadillac alayım sana...”³

Bu “koyunlar”, cezaevinin kapısında ancak bugün görebildikleri, yaşayabildikleri kızların az mı hayalini kurmuşlardı. İstanbul’un kaymak tabakasının gözdesi olan o kızlar, onlar için erişilmesi imkânsız bir mesafedeydi. Diyelim ki onlara yakınlasmalarına yetecek kadar parayı güç bela denkleştirdiler; bu da yetmezdi, bir unvan lazımdı. Unvan ise öyle biriktirilecek bir şey değildi. Güçlü bir bürokrat, bir devlet adamı, servetinden sual olunmaz bir hacıağa ya da Amerikalı olmadıkça o evlerden içeri adım atamazlardı. Ha, tiyatrocu, sinemacı, yazar, çizerek de olurdu. Ama bunların hiçbirisi değildiler.

Anaları içeri atılmasa, dünya gözüyle bu kızları görmeleri mümkün değildi. Çaresiz, kendi fakirhanelerinin bulunduğu mahallelerdeki köhne genelevlerde, hikâyeleri insanın içini karartan kızların yanında söndüreceklerdi ateşlerini.

Cezaevindeki kadının işaret ettiği kurtlara gelince; o sırada gölgelere çekilmiş, içerdeki kadının kendilerine bulaşmaması için gerekli gördükleri tedbirleri almakla meşguldüler. Belli ki bu işin sonu iyiye gitmeyecekti. Kadının konuşturulmaması, o kirli sırların saklı kalması şarttı. İstanbul’un lüks semtlerinden Ankara’ya edilen telefonların haddi hesabı yoktu. Kim bilir, PTT operatörü

3. Şair Metin Eoğlu’nun şiirinden bir mısra lümpenlerin ağızında, dönemin en meşhur melodili “laf atmaları”na dönüşmüştü.

memureler, dinledikleri bu konuşmalarla ne çok eğlenmişlerdi. Dönemin sır küpleri onlardı; ama işlerini kaybetmemek için o konuşmaları ömür boyu hafızalarında saklamışlardı.

Sultanahmet Cezaevi'nin dışındaki kargaşa sona erdiğinde, kadının işlemleri tamamlanmış, kalacağı koğuşun kapısı üzerine kapatılmıştı.

Mayıs ayının ılık havasına rağmen vizon kürkünü omuzlarına elbette üşüdüğü için almamıştı. Bu kürk gücünü sergileyen etkili bir semboldü. Üzerine tam oturan, dantelle süslenmiş beyaz elbisesi, belli ki işinin ehli bir terzinin elinden çıkmıştı. Beyaz eldivenleri, lacivert iskarpinleri ve aynı renklerde, boncuklara işlenmiş çantasıyla, sanki cezaevi koğuşuna değil de Beyoğlu'nda Markiz'e beş çayı içmeye giden üst sınıf bir İstanbul hanımını andırıyordu. İçerinin loşluğuna rağmen çıkarmadığı koyu pembe camlı siyah çerçeveli güneş gözlüğü, ona esrarengiz bir hava katıyordu.

Koğuşa adımını atar atmaz önce bir sessizlik oldu. Kadınlar şaşkınlıkla onu seyrettiler. Hayret etmekte haklıydılar; bu kadınla kendileri arasında gülünç denecek kadar fark vardı.

Kimi kadınlar paçavra denebilecek giysiler içindeydi. Bazılarının üstü daha derli toplu olsa da onun üzerindikilerle kıyaslanamazdı bile. İlk şaşkınlık geçince, çoğu ayağa kalkıp "Geçmiş olsun. Allah kurtarsın" diyerek karşıladı onu. Aslında çoğu değil, yirmi dokuz kadının yirmi sekizi de ayağa kalkmıştı. Sadece biri, ranzasında okuduğu kitaptan başını kaldırmış, sessizce selamlamış, "geçmiş olsun" dileğini yattığı yerden göndermişti.

Kadın, cezaevindeki ilk gecesini geçireceği ranzaya bakarken nihayet gözlüklerini çıkardı ve herkesin duyacağı bir sesle söyledi: "Krallar bile, bazen kral olarak girdikleri yataklarından ertesi sabah herhangi bir hücrede uyanabilirler..."⁴

Dimdik ayakta durmaya çalışıyordu ama kalçası fena halde ağrıyordu. Pahalı kürküyle, bembeyaz elbisesinin eteğinin sağ tarafını saklamaya çabalıyordu. Polisler tarafından itilip kakılmış, merdivenlerde sürüklenmişti. Bunu koğuştaki kadınlara belli et-

4. *Yeni Harman*, 26 Mayıs 1959.

meyecek kadar vakurdu ama canı çok yanıyordu. Ağrısı için bir ilaç istese elbette verirlerdi, fakat acısının duyulmasını istemiyordu. Zaten bacağındaki sızı geçerdi de yüreğine çöreklenen bu öfkenin ağrısını dindirecek bir ilacın icat edilmiş olması mümkün değildi.

Kendisine kraliçe değil de “kral” yakıştırması yapan bu kadın, dönemin en ünlü randevucusu Lüks Nermin’den başkası değildi. Kadın olmasına rağmen erkek gücünü temsil ettiğine inandığından, âlemin kraliçesi değil kralı olduğuna karar vermiş olmalıydı. Lüks Nermin’in tek adı da bu değildi, isimlerden yana da zengindi. Şaziye Zeren, Şaziye Topçu, Şaziye Nermin Kalkavan... Böyle uza-yıp gidiyordu. Bu isim zenginliğinin sırrı ise çözülemeyecekti.

Koğuştaki yirmi dokuz kadından birinin ise tek bir adı vardı: Sabiha Sertel.

Yolları Sultanahmet Cezaevi’ndeki bir koğuşta kesişen bu iki kadın da kader kurbanı değildi. İkisi de hayatlarını kendi iradeleriyle inşa etmiş, güçlü kadınlardı. Zaten tek ortak noktaları da buydu.

Lüks Nermin, hayata fahişe olarak başlamış, kısa sürede patroniçeliğe yükselmişti. Demokrat Partili yılların zengin, güçlü kalandorlarının, yani “kurtlar”ın seks tedarikçisiydi. Sabiha Sertel ise feminizmin öncülerinden, sosyalist görüşlü, önce CHP’nin sonra Demokrat Parti’nin uslanmaz muhalifi bir gazeteciydi.

İşte bu kadar uzaktılar birbirlerinden. Ama kader değilse de Demokrat Parti, 1959 yılında ikisini aynı koğuşta buluşturmuş, yakınlaştırmıştı.

116 numaralı otobüs

Koğuş karavanası dağıtıldığında Nermin yüzünü buruşturdu. En son böyle berbat bir yemek yemesinin üzerinden yıllar geçmiş, araya ne hatıralar girmişti. Bahçelievler’deki köşkünün buzdolabında, bu akşam yemesi için hazırlanmış mayıs ayının turfanda baklalı enginarı onu beklerken, kuru fasulyeye kaşık sallamak zorunda kalmak da neydi? İlk kaşıktan sonra teatral bir havayla elle-

rini havaya kaldırıp “Yukarıda Allah var” diye bağırdı. Kadınlar kendi aralarında konuşurken bu sestən őrerek sıçradılar; içlerinden biri “Deli mi ne bu” diye sessizce mırıldandı.

Nermin, onlara aldırmadan tabağını itti. Kendine bu eziyeti yapanlardan, bu karavanaya kaşık sallatanlardan, velhasıl içeri attıranlardan hesabını soracaktı. Yukarıda Allah, aşağıda mahkeme vardı. Ellerini tekrar havaya kaldırıp “Ya herru ya merru” diye bağırdı.

Derken kadın gardiyanın sesi duyuldu; Nermin’i koğuş kapısını na çağırıyordu. Şoförünün getirdiğı valizi ve küçük bir kâğıda alelacele çiziktirilmiş notu ona teslim etti. Notta, sevgili kızı Ayla’nın başına gelenler yazıyordu. Nermin okumayı bitirdiğinde tepesinin tası iyice attı. Valizi kapının önünde duruyordu; artık nasıl bir alışkanlıksa, önce valize, sonra kendisini seyreden kadınlara şöyle bir baktı. Bakışının manası hemen anlaşıldı. Birkaç kadın yarışarak valize yapıştı ranzaya taşıdı.

Nermin ise kapıda dikilen gardiyandan kalem kâğıt istedi. Emir baş üstüneydi. Daha sonra duruşmalarda okuma yazmasının olmadığını söyleyecekti ama o anda alelacele bir şeyler yazdı ve notunun şoförüne verilmesini istedi.

Sessizce kendisini izleyen kadınlara dönüp “Yarından itibaren bu koğuşta bu yemekler yenmeyecek” diye buyurdu. Ardından ranzasına geçip valizini açtı. İçinden çıkan yapay incilerle süslenmiş pembe naylon gecelik ve sabahlık takımı tam bir Amerikan işiydi. Hiç sakınmadan soyunduğunda, beyaz elbisesinin sakladığı tombulluk ortaya çıktı. Koğuşta bile mahremiyetlerini korumaya çalışan kadınlar bu rahatlığa şaşırdı.

Çeşit çeşit kremlerini başucundaki dolaba dizdi. Bir pamukla makyajını sildiğinde, kırk altı yaşının bütün yorgunluğu yüzüne serildi. İriyarı, sert hatlı bu kadın, pembe naylon tül geceliğini üzerine geçirdi. Ama en şenliklisi pespembe ponponlu terlikleriydi. Koğuş arkadaşları pazenden çiçekli pijamalarını giyerken göz ucuyla Nermin’e bakıyorlardı.

Terliklerini giyip ayakyolunda hacetini gördükten sonra, iğrenmiş olacak ki, kendini baştan aşağı leylaklı parfümüne buladı. Havasızlıktan, küf, ter ve koridorun ucundaki tualetin ağır koku-

suyla iyice berbatlaşan koğuşı, bu kez leylak kokusu sardı. Leylak havayı ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Elindeki vizon kürkü sanki bir kediyi severmiş gibi dakikalarca okşadı. Belli ki bu kürk, kendisi gibi bu koğuşa uygun değildi. En iyisi, ertesi gün eve göndermekti. Bari kürk, kendisi gibi burada perişan olmasındı.

Koğuşun yeknesaklığından bezmiş kadın mahkûmlar için Nermin'in gelişi tarifsiz bir değişiklikti. Film seyrederek gibi, onun her hareketine dikkat kesilmişlerdi. Kadınlardan biri kendini tutamayıp arkadaşının kulağına fısıldadı: "Gerçekten de lüksmüş bu..." Nermin'den ürktüklerinden, sessizce kıkırdadılar.

Bahçelievler'deki güzelim köşkünün yatak odasındaki saten çarşaflar yerine Amerikan bezi çarşafa uzanan Nermin'in, o gece zihnine üşüşen sorular yüzünden gözüne uyku girmedi. Onu içeri kimlerin attırdığını bulmalıydı. Yıllardır bunca emekle tırmandığı zirveden kendisini bir anda en aşağıya çeken kimlerdi? Elbet aklından bazı isimler geçiyordu. Kim olurlarsa olsunlar, intikamını alacaktı; ama önce buradan bir an önce kurtulmanın yolunu bulmalıydı. Düşünceleri oradan oraya savrulurken aklına Ayla geldi, içi burkuldu. Ayla simsiyah saçları ve kara gözeriyle "kızları"nın en güzeli ama aynı zamanda en zayıfıydı. Güçsüz olanın altta kaldığı bu dünyada şansı yoktu. Kim bilir, buradan çıkınca ona iyi bir çeyiz yapar, evlendirirdi. Nermin vefasıyla tanınmış değildi ama madem kız onun için buralara kadar gelmiş, hırpalanmıştı, ona sahip çıkmak iyi olurdu.

Oysa kendisini gözetken, kollayan hiç kimse olmamıştı. Daha doğrusu, olamamıştı. 1913 yılında, bugün bildiğimiz Türkiye Cumhuriyeti sınırlarının dışındaki topraklarda, Şaziye olarak doğmuştu. Balkan Savaşları sırasında ailesi göç ettiğinde, buralara ne zaman geldiklerini hatırlamayacak kadar küçüktü. İstanbul'un fakir bir semtinde, yoksullukla yoğrulmuş bir mahallede büyümüşü. Pek çok göçmen gibi onları da Osmanlı idaresi Rami Kışlası'nın çevresinde toplamıştı. Sonra ahşaptan, iki göz bir ev edinmişlerdi. Evleri Rami'nin Topçular semtine düşüyordu. Zaten soyadlarını da daha sonra bu semtten alacaklardı.

“Krallar bile bazen kral olarak girdikleri yataklarından, ertesi sabah herhangi bir hücrede uyanabilirler.”

1950’li yılların Türkiye’sinde Lüks Nermin adı, kadın ve çocuk bedenleri üzerinden kurulan ve siyasetle, diplomasiyle, devletin en mahrem katlarıyla iç içe geçen karanlık ağların içinden yükseldi. Bu ağlar yalnızca yeraltında işlemiyor; güç sahiplerinin korunduğu, biri gözden çıkarıldığında düzenin kendini temize çıkardığı bir yapının parçası olarak varlığını sürdürüyordu.

Asıl adı Şaziye Topçu. Yoksul bir çocukluktan Beyoğlu’nun en güçlü patroniçeliğine uzanan bir yükseliş ve oradan Sultanahmet Cezaevi’ne varan sert bir düşüş. Onun evi, “mühim adamların”, “hacıağaların” ve viski kadehleri eşliğinde fısıldanan devlet sırlarının dolaştığı bir merkez. Siyah Oda’daki siyah saten çarşaflar ve hayvan postları, iktidarın en çıplak haline tanıklık ediyor. Nermin’in elindeki Kırmızı Defter ise onu hem vazgeçilmez bir sırdaşa hem de tehlikeli bir hedefe dönüştürüyor.

Bu kitap, Lüks Nermin’i bir efsane olarak değil, bir dönemin güç haritası içinde okuyor. Bir kadının yükselişi ve çöküşü üzerinden, devlet ile fuhuş arasındaki o karanlık teması görünür kılıyor.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44910

ISBN 978-625-8593-15-0

9 786258 593150

**Doğan
Kitap**